

Linda Chapman ✧ 🐚 ✧ Mirelle Ortega

Vertaald door Elsbeth Witt

Zee-meerminnen CLUB

De groene schat

DE FONTEIN

Welkom in Groenegolp!

Marina &
Sammy

Kai & Tommy

Naya &
Octavia

Coralie & Dolf

Luna &
Melanie

Hoofdstuk 1

Een gevaarlijk spelletje

Coralie staarde naar de magische draaikolk onder aan de gigantische rots die eruitzag als de staart van een zeemeermin. ‘Kai is al superlang weg,’ zei ze tegen de twee zeemeermeisjes die naast haar zwommen. ‘Waar zou hij zijn?’

Naya keek ongerust. ‘Ik hoop niet dat er iets ergs is gebeurd.’ Octavia, de octopus die Naya’s huisdier was, verborg haar gezicht angstig achter haar tentakels.

‘Hij is vast ergens waar het heel gezellig is,’ zei Marina. ‘Ik weet zeker dat hij zo weer terugkomt.’

Coralie veegde haar golvende donkerrode haar uit haar gezicht. Ze hoopte dat Marina gelijk had.

De onderwaterrots stond voor de ingang van Groenegolf, het ondiepe koraalrif waar het meerminvolk woonde. Met de magische draaikolk konden ze naar alle oceanen over de hele wereld reizen. Normaal gesproken waren er twee wachters, die de oceaan in de gaten hielden en ervoor zorgden dat Groenegolf veilig bleef. Maar het water was op dit moment heel kalm en er waren al een tijdje geen gevaarlijke wezens gesignaleerd. De wachters kwamen daarom alleen iedere paar uur even kijken.

Toen Coralie had gezien dat de rots niet bewaakt was, had ze een leuk spelletje bedacht dat ze samen met haar vrienden wilde spelen. Ze zouden om de beurt in de draaikolk duiken zonder te zeggen waar ze heen wilden en dan kijken waar ze terechtkwamen. Ze hadden gewacht tot de wachters hun middagronde hadden gedaan en toen was het spel begonnen!

Marina was als eerste gegaan. Ze was getransporteerd naar het Groot Barrièrerif in Australië, waar ze met reuzenmanta's had gezwommen. Daarna was Naya in de draaikolk gedoken. Zij was terechtgekomen in een school speelse bruinvissen voor de kust van Noorwegen. Toen was het Kai's beurt geweest.

Coralies dolfijn Dolf klikte met zijn tong en zwom dichterbij de draaikolk toe. Het water kolkte nu steeds sneller en werd schuimend wit.

‘Volgens mij komt Kai terug!’ zei Marina opgewonden.

‘Ja, daar is hij!’ riep Coralie. Een zeemeerjongen met zwart haar en een rode staart schoot uit de magische draaikolk omhoog, op de voet gevolgd door een grote dikkopschildpad. Met zijn tweeën vlogen ze omhoog door het water. Kai maakte een salto en dook weer omlaag en zijn schildpad Tommy volgde hem.

‘Daar ben je!’ zei Naya, die Kai opgelucht omhelsde. ‘We maakten ons al zorgen.’

Kai grijnsde. ‘Sorry. Ik was de tijd helemaal vergeten.’

‘Ik dacht al dat je het veel te gezellig had,’ zei Marina. ‘Waar kwam je terecht?’

‘In de Beringzee. Het was er ijskoud, maar we hebben een jong ijsbeertje gezien!’ zei Kai. ‘Hij volgde een zeehond en eerst dacht ik dat hij ons wilde pakken, maar dat deed hij niet. Hij kwam gewoon rustig naar ons toe en ik mocht hem aaien. Toen hebben we een tijdje samen

gezwommen. Ik ben teruggekomen toen we het te koud kregen.'

'O, wow!' riepen Marina, Coralie en Naya. Ze waren alle vier dol op dieren en ze hadden een club opgericht om dieren in nood te helpen. Die club heette Rood!, Red Onze Onderzeese Dieren!

Coralie grinnikte. 'Klinkt alsof je het *beregoed* hebt gehad daar, Kai.'

Haar vrienden zuchtten en Octavia sloeg haar tentakels voor haar oren.

'Wat?' zei Coralie onschuldig. 'Kunnen jullie mijn woordgrapjes niet waar-*beren*, of zo?'

Ze dook weg toen de anderen een handvol zeewier plukten en naar haar gooiden. Dolf floot, alsof hij lachte. Coralie giechelde. 'Kom, Dolf. Wij zijn aan de beurt om in de draaikolk te duiken.' Ze voelde vlinders in haar buik. Waar zouden ze terechtkomen? Het kon overal ter wereld zijn!

'Veel plezier!' riep Marina.

'Maar niet langer dan tien minuten, anders

komen we je halen,' waarschuwde Naya.

Coralie trok haar zeewiertasje recht en dook samen met Dolf de draaikolk in. Het was alsof ze in een regenboog was gedoken! Overal om haar heen flitsten felle kleuren. Ze draaiden rond en rond totdat Coralie duizelig begon te worden. Toen werden de kleuren weer helder en zag ze dat ze in een blauwgroene wereld was vol drijvende bomen die van zeewier gemaakt leken te zijn. Het zeewier groeide omhoog uit rotsen die op de oceaanbodem stonden, de strengen ineengedraaid tot dikke, buigzame stammen. Aan de bovenkant, bijna aan de oppervlakte, vormden de veervormige bladeren een dak. Ze wapperden als linten heen en weer op de stroom. Op sommige plekken kwam het zonlicht tussen de bladeren door en verlichtte de turquoise diepte. Het voelde kalm en vredig; als een veilige, verborgen wereld.

'Ik vraag me af waar we zijn,' zei Coralie tegen Dolf. Ze was nog nooit in zo'n vreemd, prachtig bos geweest. Het water was een stuk

kouder dan ze gewend was. Ze schrok toen ze plotseling twee glanzende grijze zeehonden zag.

‘Dolf, kijk!’ zei ze. Op het warme, tropische rif waar het meerminvolk woonde, kwamen geen zeehonden voor. De twee zeehonden staarden even nieuwsgierig naar Dolf en Coralie, voordat ze weer verder zwommen.

Een stukje verderop was er weer wat beweging te zien en ineens kwam vanaf de oppervlakte een kleine bruine zeeotter naar beneden gezwommen. Met zijn pootjes plukte hij een stekelige paarse zee-egel van een rots. Toen gaf hij Coralie en Dolf een brutale knipoog en zwom hij weer naar boven.

‘Het is hier fantastisch!’ zei Coralie tegen Dolf. ‘Laten we op onderzoek uitgaan.’ Een stukje verderop zag ze de bruisende draaikolk. ‘We moeten wel onthouden waar deze draaikolk is. Zo kunnen we straks weer naar huis. Je moet me helpen hier terug te komen!’

Dolf knikte. Dolfijnen waren heel goed in dingen onthouden en hij raakte nooit ergens de

weg kwijt. ‘Kom op!’ riep Coralie. Met een snelle beweging van haar paarse staart schoot ze tussen de bomen door. Ze zwommen over een bed van roze zee-egels en langs een rots met twee ruziënde zeekreeften. Een donker grijze vleermuisrog met platte, brede vleugels en een lange dunne staart zwom over de bodem, op zoek naar krill in het zand. Toen zag ze een gespikkelde bruine murene die zich verstopte in de kier tussen twee rotsen. Zijn bleke ogen glommen.

Toen Coralie ernaartoe zwom om hem eens beter te bekijken, zag ze iets glinsteren, half verstopt tussen het wier. Ze dook omlaag en zag dat het een fles was. Ze trok de fles los. Het ding zag er oud uit, met dof glas dat vol kuiltjes zat. In de flessenhals zat een kurk en binnen in de fles zat een opgerold stuk papier met letters en tekeningen erop. ‘Er zit een boodschap in, Dolf,’ zei ze nieuwsgierig. ‘Ik ben benieuwd.’

Dolf staaarde naar de plek achter Coralie.

Coralie probeerde de kurk los te

trekken, maar hij zat veel te vast. Toen ze zich omdraaide om te kijken of er ergens een scherpe schelp was waarmee ze hem los kon krijgen, zag ze een jong zeeleeuwje dat van achter een rots stiekem naar haar keek. Hij was zo schattig dat ze de kurk vergat. Ze stopte de fles in haar tas en zwom naar hem toe. ‘Kijk, Dolf, een zeeleeuw!’ zei ze terwijl ze hem aanwees.

De jonge zeeleeuw was donkerbruin, met lichtere cirkels rond zijn grote ogen. Zijn lange snorharen trilden van opwinding. ‘Hallo daar,’ zei Coralie zachtjes. Ze stak haar hand uit. ‘Kom maar. Ik doe je geen pijn.’ Was ze maar meer als haar jongere nichtje Luna! Zij had echt een gave om zeedieren rustig te krijgen. Alle zeedieren hielden van haar en kwamen meteen naar haar toe.

Dolf floot om hallo te zeggen en de zeeleeuw kwam voorzichtig achter de rots vandaan. Hij gaf Dolf een zacht duwtje met zijn neus en schoot toen razendsnel achteruit, alsof hij was geschrokken van zijn eigen dapperheid. Nu zat

hij verstoppt achter de rots. Coralie grinnikte.

Haar gelach leek hem gerust te stellen en hij kwam weer tevoorschijn en maakte een blafgeluidje. Toen Dolf hem een kopje gaf, was hij zo blij dat hij er snel vandoor zwom en daarna rondjes om hen heen bleef zwemmen.

‘Je bent prachtig,’ zei Coralie.

De zeeleeuw duwde zijn kop tegen haar hand en maakte een klikgeluid met zijn tong, net als Dolf soms deed.

Dolf keek achterom, flapperde met zijn vinnen en klapperde wild met zijn tanden.

‘Je hebt gelijk,’ zei Coralie. ‘De anderen zullen ongerust worden als we hier nog langer blijven. We moeten terug.’

Met tegenzin zei ze de jonge zeeleeuw gedag. Hij zwom weg en verdween tussen de zeewierbomen. Ze volgde Dolf naar de draaikolk. ‘Groenegolf!’ riep ze toen ze erin doken. Ze kon niet wachten om de anderen te vertellen wat voor *vin-tastische* dingen ze hadden gezien!’

Voor Ruth en Mattie. Bedankt voor al jullie geweldige ideeën en briljante redactie. – LC

Voor mijn moeder. – MO

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Mermaids Rock! The Floating Forest*
Verschenen bij STRIPES PUBLISHING LIMITED, een imprint van Little Tiger Group

1 Coda Studios, 189 Munster Road, London SW6 6AW

© 2020 Linda Chapman/Mirelle Ortega

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Elsbeth Witt

Omslagbewerking: Caren Limpens

Grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7613 5

ISBN e-book 978 90 261 7956 3

ISBN audio 978 90 261 7981 5

NUR 282